

Phần 9

Chương 25

Chỉ trong chốc lát, Thời Chung đã suy nghĩ xong, đã tính trước mà đối với Tầm Tầm, chột nhú mày sao: “VẬY con phải toàn lực phối hợp với chú.”

Tầm Tầm cực kỳ trịnh trọng, gật đầu một cái: “Không thành vấn đề!”

Hai người một lớn một nhỏ lập tức vỗ tay thành lập hiệp ước.

Chỉ chốc lát sau Tầm Tầm lĩnh mệnh chạy lên gian phòng Tư Đồ vẫn còn ở giúp cậu sắp xếp hành lý, yêu cầu : “ Lễ mừng năm mới năm nay chúng ta...đừng đi nhà chú Ngôn chơi nữa!”

Nhóc con đột nhiên nói ra yêu cầu như thế, làm cho động tác gấp quần áo của Tư Đồ dừng lại.

Cô thật là không ngờ cậu lại đột nhiên nói tới cái vấn đề này nhưng cô rất nhanh đã khôi phục động tác, đem quần áo xếp xong để vào trong tủ quần áo, thuận miệng nói: “ Năm nay mẹ vốn không có ý định dẫn con đi nhà chú Ngôn để tham gia lễ mừng năm mới. Chúng ta tự đón năm mới, cùng bà ngoại, còn có Tôn Dao.”

Tầm Tầm kinh ngạc há to miệng cậu chỉ lo chú ý đến người đột nhiên xuất hiện, lại bỏ rơi bà ngoại và dì Tôn Dao, quên họ đến chín tầng mây. Tầm Tầm suy nghĩ một chút, nhất thời lộ ra bộ dáng đau khổ, bước nhỏ chuyển đến bên cạnh Tư Đồ, kéo vạt áo Tư Đồ: “Bà ngoại thật hung dữ, hơn nữa bà lại không thích con và mẹ, con không muốn đón lễ mừng năm mới với bà.”

Tư Đồ liếc nhìn bộ dáng đáng thương của Tầm Tầm, không nhịn được vỗ vỗ đầu cậu.

Lúc trước cô không nên mang theo đứa bé đến đón mẹ ra tù, chỉ trách cô lúc đó suy nghĩ chỉ dừng lại trước lúc mẹ cô vào tù mẹ làm hiệu trưởng trường tiểu học nhiều năm như thế, luôn luôn thích trẻ con, cô mang theo Tầm Tầm, còn chờ mong mẹ của mình sẽ vui vẻ một chút, kết quả lại hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, mẹ nhìn cô như nhìn kẻ thù, ngay tiếp theo nhìn Tầm Tầm sắc mặt cũng không tốt...

Tầm Tầm thấy Tư Đồ lộ vẻ do dự, thừa dịp rên sát lúc còn nóng, nứu níu lấy vạt áo Tư Đồ không thả, lấy lòng khoác cánh tay Tư Đồ, không thả: “Có được hay không? Có được hay không vậy mẹ?”

Tầm Tầm luôn luôn chỉ cần có ăn ngon, có thể hoàn toàn không chú ý những thứ khác, hiện tại đột nhiên cố chấp như thế là muốn mừng năm mới ở đâu? Tư Đồ không nhịn được quan sát nhóc con này thêm mấy cái, thử thăm dò hỏi: “Lễ

mừng năm mới con không muốn qua nhà chú Ngôn hơi, lại không muốn đi thăm bà ngoại, vậy con muốn cùng mừng năm mới với người nào?”

Tầm Tầm kia nghe được cô vấn đề đặt ra, nghe cô hỏi như vậy, cặp mắt lập tức sáng choang, chấp tay trước ngực, nhìn Tư Đồ: “Cùng bạn trai của mẹ chứ ai.”

“Bạn trai mẹ?” Tư Đồ cẩn thận suy nghĩ cách Tầm Tầm dùng từ một chút, trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Mà lúc này Thời Chung, đang mặt lạnh ngồi đối diện với Thịnh Gia Ngôn, một xem ti vi, một nhìn điện thoại di động, Tôn Dao ở giữa xem hai người đàn ông này một chút, liếc một cái, cũng không biết nên làm sao để đánh vỡ không khí trầm mặc này, định cái gì cũng không quản, đem âm thanh TV chỉnh lớn, áp đảo tất cả lúng túng.

May mà cũng không lâu lắm, điện thoại của một người trong đó liền vang lên Thời Chung rất nhanh nhận điện thoại, đại khái nghe vài câu, con mắt liền trầm xuống. Thời Chung đứng dậy đi tới ban công phòng khách để nghe điện thoại, Thịnh Gia Ngôn liếc mắt nhìn dáng vẻ Thời Chung đứng ngoài ban công nghe điện thoại, mi tâm không khỏi nhíu lại. Đang lúc này, Tư Đồ từ trong phòng đi ra, chuẩn bị tìm người khởi binh vấn tội

Tư Đồ đi tới phòng khách, thoáng nhìn xung quanh một chút liền thấy bóng dáng người nào đó ở ban công, cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi tới, đang chuẩn bị kéo cửa sổ sát đất đang khép hờ, động tác Tư Đồ chợt dừng lại, chỉ vì cô đột nhiên nghe giọng nói lãnh khốc Thời Chung nói với người bên kia điện thoại: “Mua lại cái video đó cho tôi. Không bán? Vậy thì bức đến khi hẳn bán mới thôi.”

Mắt thấy anh cúp điện thoại, sắp đi vào, Tư Đồ theo bản năng buông cửa sổ sát đất ra, lui về phía sau nửa bước. Tiếp theo trong chớp mắt Thời Chung chuẩn bị trở về phòng khách, lại gặp mặt Tư Đồ.

Nhìn thấy Tư Đồ, anh thoáng sững sờ, sau đó khuôn mặt vốn nghiêm túc và lãnh khốc lại hiện ra một nụ cười âm áp, anh kéo cửa sổ sát đất đi vào, thấy Tư Đồ vẫn chau mày theo dõi anh, nụ cười của anh lại sâu hơn một phần: “Thế nào?”

Tư Đồ không hề nói gì, chỉ yên lặng lắc đầu.

Người đàn ông trước mặt này rõ ràng nhìn thấy sự khác thường của cô, nhưng cô không hỏi, hẳn liền không nói. Tư Đồ đột nhiên phát hiện mình không biết gì về anh, càng không nhìn ra giờ phút này tuy ngoài mặt anh rất bình tĩnh nhưng trong lòng đầy gợn sóng. Sau khi nghe Tầm Tầm nói, cô vốn muốn khởi binh vấn tội anh, muốn hỏi anh cùng Tầm Tầm rốt cuộc đã có thành thỏa thuận gì, nhưng bây giờ...

Tư Đồ đột nhiên nghĩ đến lúc đưa cô về nhà người đàn ông này có nói buổi tối anh còn có việc, cô khách khí hỏi anh: “Không phải anh nói tối nay còn có việc sao? Có chuyện thì đi trước đi, đừng chậm trễ thời gian.”

Thời Chung bắt đắ dĩ cười một tiếng: “Em là đang hạ lệnh đuổi khách sao?”

Cô không có trả lời. Thời Chung cũng không buồn bực, chỉ gật đầu một cái: “Vậ anh đi trước.”

Tư Đồ đi đến cửa trước, thay anh kéo cửa ra. Thật sự là “Đuổi khách”, đưa mắt nhìn Thời Chung thay giầy xong, đi ra cửa nhà trọ, Tư Đồ chỉ nhàn nhạt nói một tiếng “Gặ lại”, rồi chuẩn bị đóng cửa lại, cũng lúc này anh đột nhiên lấy tay chặn củ lại.

“ Tư Đồ.”

Người đàn ông này rất ít khi gọi thẳng họ tên cô như vậy, cộng thêm giọng nói mát lạnh của anh, Tư Đồ bị anh kêu như vậy, cánh tay nắm của ngưng lại động tác.

“Anh không phải là Đại Ác Nhân, nhưng cũng không là người tốt lành gì, thậm chí tất cả những thứ tốt đẹp anh chỉ dành cho một người.” Anh nhìn Tư Đồ, cảm xúc cất giấu trong mắt làm cho Tư Đồ không hiểu, “Như vậy, em có nguyện ý hay không?”

Giọng điệu của anh có thể nói là bình tĩnh, lại làm cho Tư Đồ không khỏi kinh hãi.

Đúng lúc này cửa chính khép lại, đem tất cả kinh hồn bạt vía hoặc khoái chí kết thúc ở một tiếng “Lạch cạch” đóng cửa.

Một tuần sau chính là đêm 30, trong nội thành đã ban hành cấm khói lửa, ngũ vị cũng trở nên nhạt nhẽo rồi.

Tầm Tầm bởi vì không thể cùng chú chân dài cùng nhau ăn tết, buồn bực một hồi lâu, Tư Đồ mau cho cậu cái PAD, lại mua thêm cái PS4 cho cậu, cậu mới cho Tư Đồ khuôn mặt tươi cười. (PAD, PS4 tớ không biết là gì, nên để nguyên vắn.)

Tư Đồ lại cảm thấy không có gì, nếu mẹ không muốn thấy cô, cô lại không có dũng khí cùng Thời Chung đón lễ mừng năm mới, lại không có lập trường đi ăn chực ở nhà Thịnh Gia Ngôn, cô tinh táo coi như đã tốt lắm rồi.

Sau khi Tôn Dao quay xong mấy tiết mục cho đêm 30, liền nương nhờ nhà Tư Đồ, ở nơi này làm sâu gạo. Hôm nay đồ ăn mua ngoài kinh doanh phát đạt, Tư Đồ không phí sức đã chuẩn bị tốt một bàn thức ăn ngon cho đêm 30, mặc dù Tầm Tầm có lời oán thán, nhưng khi nhìn thấy quà mừng năm mới, ăn cũng vui vẻ.

TV phát tiết mục cuối năm, trình diễn đến tiết mục ma thuật thì Tầm Tầm đã mò thấy cách chơi trò chơi trong PS4 rồi, Tôn Dao cũng đã uống đến tám phần, điện thoại di động của cô đang yên lặng bỗng nhiên vang lên, Tôn Dao lại làm như không nghe thấy, lại tiếp tục mở thêm một chai cho mình.

Tư Đồ cùng Tôn Dao ngồi trước bàn đầy thức ăn, âm thanh chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo bạn bè của Tư Đồ cũng không nhiều, năm nay ăn tết điện thoại di động lại vang lên nhiều hơn so với năm trước, dù sao trước đây không lâu đã họp mặt bạn bè, bạn học cũ mất liên nhiều năm cũng giữ phương thức liên lạc, đêm giao thừa liền nhắn tin chúc phúc nhau, cũng làm cho tình cảm càng thêm khăng khít.

Tư Đồ cùng Tôn Dao ngồi trước bàn đầy thức ăn, âm thanh chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo bạn bè của Tư Đồ cũng không nhiều, năm nay ăn tết điện thoại di động lại vang lên nhiều hơn so với năm trước, dù sao trước đây không lâu đã họp mặt bạn bè, bạn học cũ mất liên nhiều năm cũng giữ phương thức liên lạc, đêm giao thừa liền nhắn tin chúc phúc nhau, cũng làm cho tình cảm càng thêm khăng khít.

Điện thoại Tư Đồ bị mất ngay ngày họp mặt bạn bè rồi, cái này là lúc mua quà cho Tầm Tầm mới thuận tiện mua cho mình một cái, thật may là có thể phục hồi số cũ, nếu không bạn học cũ không thể liên lạc được với cô, tối nay cô sẽ nhảm chán đến chết rồi.

Chỉ là Tư Đồ không ngờ, cô lại nhận được một cuộc gọi

Là một số lạ, thậm chí là số điện thoại nhà cô không biết, Tư Đồ nghe đôi câu, sắc mặt dần dần liền trầm xuống.

Tôn Dao ngồi yên ở bên cạnh cô, phối hợp uống rượu, Tư Đồ do dự thật lâu, vỗ vỗ Tôn Dao: “Là cậu của cậu gọi điện thoại tới...”

Tôn Dao ngẩng đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng. Tôn Dao luôn luôn biểu hiện không có tim không có phổi, trong mắt đột nhiên mờ mịch, Tư Đồ có chút không đành lòng đem điện thoại giao cho Tôn Dao.

Vì vậy chỉ có thể thử thăm dò một câu: “Cậu cậu nói mẹ cậu năm nay đón năm mới, nói...Mẹ cậu rất nhớ cậu, hỏi cậu có thời gian nói vài lời với bọn họ hay không?”

“Không! Vô ích!” Tôn Dao vung tay lên, thiếu chút nữa đem thức ăn trên bàn quét toàn bộ xuống trên mặt đất.

Tư Đồ vịn cái mâm sắp đổ, lại không thể nắm lại Tôn Dao, chỉ thấy Tôn Dao vung tay lên, quay đầu, liền tựa vào bàn ăn.

“Bọn họ không phải là muốn hỏi tở tại sao chưa gửi tiền cho bọn họ?” Tôn Dao đã uống đến mồm miệng không rõ, gục xuống bàn, cầm ly rượu lên một hơi uống cạn, ý vị cười lạnh, “Gửi tiền? Tở gửi cái rắm! Năm đó tở bị kiện cáo,

cuối cùng còn không phải là bị mấy người được gọi là người nhà nhà này kiện sao! Bây giờ còn muốn cho tớ gửi tiền, tớ là cây rụng tiền sao? Phi! Mơ đi!”

Cho dù bình thường Tôn Dao uống rượu say cũng không giống hôm nay, Tư Đồ suýt chút nữa thì che miệng của cô, thật may là Tầm Tầm ở trong phòng khách chuyên chú chơi máy chơi game, nếu không Tư Đồ không biết làm thế nào vì Tôn Dao lần này lời say xong việc.

Thấy cô như vậy, Tư Đồ chỉ có thể mượn cơ cúp điện thoại của cậu cô. Tôn Dao còn nằm ở đó cầm đầu cầm cổ nói xong, chỉ là âm thanh càng ngày càng nhỏ, cho đến lúc cuối cùng hoàn toàn không nghe được cô đang giảng cái gì.

Tôn Dao không thường đón năm mới cùng với Tư Đồ, tự mình ra nước ngoài chơi một vòng, hoặc là trải qua năm mới cùng với công việc, tóm lại là không trở về nhà ăn năm mới. Dù vậy, hàng năm cô vẫn gửi tiền cho nhà người... Có lẽ năm nay, Tôn Dao đã hoàn toàn chán ghét loại phương thức duy trì thân tình bằng tiền bạc này. Vốn là bị mọi người vứt bỏ, liền không dựa vào bất kỳ một ai, chỉ tự lo mình do, phiêu phiêu bạc bạc khắp nơi.

Tiếng chuông 0 giờ vang lên, Tư Đồ đã đỡ Tôn Dao vào trong phòng, đoán chừng Tôn Dao đã ngủ như chết rồi. Tầm Tầm lúc trước vẫn còn ở tâm tâm niệm niệm muốn tìm chú chân dài để cùng đi bắn pháo hoa thì nay cũng ôm máy chơi game nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, Tư Đồ đem tên nhóc con này ôm vào phòng của cậu, điều chỉnh tư thế ngủ.

Tư Đồ dọn dẹp xong bàn ăn, cũng dọn dẹp xong các món đồ chơi toán loạn khắp nơi của Tầm Tầm, rồi ngồi ở trên ghế sa lon xem tiết mục cuối năm.

Tiếng chuông mừng năm mới gõ vang, người dẫn chương trình tươi cười rạng rỡ cung chúc người dân cả nước gia đình vui mừng sum họp, Tư Đồ cười nhẹ một tiếng, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, cô chỉ có an tĩnh, vì vậy nữa một nhai lại câu “Gia đình vui sum họp”, nụ cười liền mất tự nhiên rồi biến mất.

Người có lẽ cũng sẽ có một lúc, đột nhiên cảm thấy mình sắp nuốt hết vô hạn toàn bộ cô độc, điện thoại Tư Đồ đặt trên ghế sa lon, vào thời điểm này, cô phản xạ có điều kiện muốn nghe âm thanh Thịnh Gia Ngôn, nhưng vừa mở khóa điện thoại, Tư Đồ liền bình tĩnh lại.

Cô ném di động lên trên ghế, đem âm lượng TV chỉnh lớn, kích động muốn nghe giọng nói của Thịnh Gia Ngôn dần dần phai nhạt.

Cũng không lâu sau, điện thoại di động lại vang lên, Tư Đồ cúi đầu xem xét màn ảnh. Do dự rất lâu, nhận hay không.

Cô còn chưa lên tiếng, âm thanh trong TV đã truyền vào ống nghe, vì vậy câu đầu tiên Thời Chung mở miệng cười hỏi: “Em lại nhàm chán đến mức xem tiết mục cuối năm?”

Giống như cô độc đâm xuyên qua người của mình, giọng nói Tư Đồ khó tránh khỏi có chút cứng rắn: “Sao lại kinh ngạc như vậy sao?”

Bên kia lại truyền đến một tiếng cười: “Không ngờ đến nhà luật sư Thịnh cũng nhàm chán như vậy? Còn tưởng rằng chỗ em sẽ rất náo nhiệt, kết quả lại xem TV?”

Đoán chừng là Tầm Tầm đã có nói với vị chú chân dài này rồi, mình sẽ ăn tết ở Thịnh gia Tư Đồ có chút bất đắc dĩ, thân thể nghiêng một cái, liền ngửa mặt nằm trên ghế sa lon: “Vậy lúc này tiên sinh ra sao? Chê chúng tôi xem tiết mục cuối năm nhàm chán, anh lại đang làm những gì, có hoạt động giải trí gì sao?”

“Anh?” Trong lời nói của anh cất giấu ý cười nhợt nhạt, “Anh lại nhàm chán hơn em, ở nhà không có một ai nên đi ra ngoài tản bộ, đi đến trước nhà em.”

Tư Đồ trở mắt, đột nhiên có hành động điên rồ như vậy, trực tiếp đứng lên, không chút suy nghĩ chạy đến phía cửa chính.”

Cửa chính “Két” kéo ra, cô thật sự nhìn thấy người đàn ông này đang ở hành lang ngoài cửa nhà cô tản bộ.

Mơ hồ khoảng nửa giây, Tư Đồ cảm giác mình giống như thiếu niên mười mấy tuổi, lúc mới biết yêu lần đầu, trái tim cô gái đập thình thịch, vẫn như từ bỏ ý định cũ chưa, cảm điện thoại di động, cúi đầu, nhìn bóng của mình trên mặt đất, đi qua đi lại, băng quơ chờ đợi, chẳng biết lúc nào mới chết tâm được...

Anh ngẩng đầu lên, trên mặt vốn là cô đơn nhưng khi thấy cô liền biến mất. Anh cười với cô, mừng rỡ nói: “Em đang...”

*T*rùng hợp cũng tản bộ ven đường nên mới gặp nhau?

Hình như...so với việc ở nhà xem TV... Tư Đồ nhìn bóng dáng hai người rơi trên đất, có chút chán nản nghĩ.

Tối nay anh ăn mặc rất tùy ý, áo sơ mi cùng áo len màu xanh đen, quần dài màu đen, giày màu đen, áo khoác ngoài cũng không mặc. Thật may là hôm nay trời cũng không lạnh...Đâu chỉ không lạnh? Tư Đồ cảm giác lòng bàn tay mình cũng toát mồ hôi, cũng không biết là nóng, hay là bởi vì cùng anh tản bộ, làm cô có chút khẩn trương.

Thạch cao trên tay anh cũng đã gỡ ra rồi, trang sức duy nhất bình thường hay đeo đồng hồ đeo tay, cũng không đeo, hình như họ cũng đi khá lâu, khá xa rồi...

Nhưng Tư Đồ không nhìn được, lại làm sát phong cảnh nhìn thời gian một chút, bọn họ đã đi một giờ đồng hồ, hiện tại thời gian này, những người khác

không phải ngủ chính là người nhà đoàn tụ, mà anh cùng với cô...Tur Đồ không nhịn được hỏi: “Anh không ở nhà bồi Tần lão tiên sinh sao?”

“Ông ta đang cùng người phụ nữ khác mừng năm mới.” Hình như ý thức được giọng nói mình không tốt, Thời Chung rất nhanh lại bổ sung một câu, “Anh là nói, cùng mẹ ghẻ anh.”

Tur Đồ đã tiếp xúc với Tần lão gia tử, ngược lại chưa từng nghe ông có cưới vợ khác. Tur Đồ: “Tần lão tiên sinh cũng nên có gia đình riêng rồi, đây cũng là chuyện bình thường, anh cũng đừng quá chú ý.”

Nghe cô ý vị sâu xa khuyên mình như vậy, Thời Chung nhịn cười không được, trên đường phố trừ bọn họ ra hai, không thấy bất kỳ bóng dáng của người nào khác, cũng vì vậy, tiếng cười của anh cơ hồ mơ vang hơn một chút, quần quanh bên tai Tur Đồ: “Đừng hiểu lầm, anh rất hi vọng mình có mẹ ghẻ. Nhiều mẹ ghẻ, tiết kiệm nhiều việc, theo lời ba anh nói, ông ấy ở cùng với anh, không phải ông bị anh lạnh lẽo làm giận chết, chính là ông không nhịn sẽ trực tiếp đánh anh một trận.”

Nghe cô ý vị sâu xa khuyên mình như vậy, Thời Chung nhịn cười không được, trên đường phố trừ bọn họ ra hai, không thấy bất kỳ bóng dáng của người nào khác, cũng vì vậy, tiếng cười của anh cơ hồ mơ vang hơn một chút, quần quanh bên tai Tur Đồ: “Đừng hiểu lầm, anh rất hi vọng mình có mẹ ghẻ. Nhiều mẹ ghẻ, tiết kiệm nhiều việc, theo lời ba anh nói, ông ấy ở cùng với anh, không phải ông bị anh lạnh lẽo làm giận chết, chính là ông không nhịn sẽ trực tiếp đánh anh một trận.”

Tur Đồ nhịn không được cười lên một tiếng, nhưng rất nhanh lại không nhịn được thu hồi nụ cười. Bối cảnh Tần lão tiên sinh, theo kinh nghiệm hành nghề của cô, cô rất rõ ràng, dù sao Tần lão tiên sinh cũng không keo kiệt phần chia sẻ “sự tích chói lọi” của mình, cho tới thời khắc này, đứng ở bên cạnh cô, vị này...

Thấy cô mang ánh mắt nghiên cứu nhìn mình, Thời Chung cũng dừng lại bước chân: “Em muốn hỏi cái gì?”

Tur Đồ suy nghĩ một chút, còn chưa nhẫn tâm phá hư không khí coi như không tệ giờ phút này, “Thôi, không có gì.”

Tur Đồ nói xong, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước, lại đột nhiên bị anh kéo trở lại.

Đèn đường chiếu xuống, hắt lên ánh mắt của anh, đem ánh mắt anh phản chiếu, rất mờ lung, anh rất xác định nói với cô: “Hiện tại anh làm buôn bán tuyệt đối không phạm pháp, nhưng có lúc bởi vì đối thủ quá phạm, anh chỉ có thể dùng phương pháp của họ mà đối phó bọn họ, những phương pháp này quả thật không đủ Quang Minh Lỗi Lạc, nhưng những đối thủ cũng không phải là cái chính nhân quân tử gì, anh cũng không cảm thấy có gì không ổn.”

Có lẽ bởi vì bản thân Tur Đồ rất thích đem lời giầu ở trong lòng, thật ra thì cô rất thích anh có lời nói thẳng.

Cô đã thật lâu chưa từng tin tưởng lời cam kết của người khác, cũng không biết vì sao, cô muốn tin tưởng anh.

Vì vậy suy tư chốc lát, lại hỏi: “Được, vậy em hỏi một vấn đề nữa.”

Thời Chung rửa tai lắng nghe.

“Có phải anh và Tâm Tâm đã đạt thành thỏa thuận gì hay không?”

Thời Chung bắt đắc dĩ, thành thật trả lời: “Nó để cho anh trong vòng 180 ngày cưới em về nhà, anh cũng đồng ý với nhóc rồi.”

180 ngày? Tư Đồ sững sốt chừng năm giây “Anh tại sao lại đồng ý? Anh liền...Cứ như vậy có nắm chắc sẽ giải quyết em một cách nhanh chóng được không?”

Đây là lời nói hoang đường nhất Tư Đồ nghe được từ trước tới nay.

Thời Chung thản nhiên đáp: “Không lấy được, chỉ là...anh cũng có đồng minh, phần thắng sẽ lớn một chút. Cứ sao không làm?”

Tư Đồ không nhịn được lắc đầu liên tục: “Liền đưa bé cũng lừa gạt, khó trách bọn hắn đều nói anh không phải là người tốt...”

Con mắt Thời Chung trầm xuống, giữ cằm của cô, không để cho cô lại lắc đầu từ chối, yên lặng nhìn cô, giọng nói đặc biệt trịnh trọng: “Hoan nghênh đi vào thế giới người xấu...”

Chương 26

Sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên trong năm làm Tư Đồ tỉnh lại.

Cô nhíu nhíu mày, mở mắt, cặp mắt còn mang theo trần ngập buồn ngủ, tùy ý nhìn một chút, liền thấy một cái tay gác trên vai mình.

Không sai, một cánh tay của đàn ông.

Gian phòng nhà trọ này, lúc trước cô đã tới một lần; cái giường này, cô đã ngủ qua một lần; người đàn ông này...cô ngủ qua không chỉ một lần.

Tư Đồ ngây người chừng một phút, mới chậm rãi mà đem cái tay người đàn ông này từ trên vai mình dời đi, lặng lẽ quây lấy chăn ngồi dậy.

Cô nhìn Thời Chung vẫn còn ngủ say bên cạnh một cái, lại nhìn đồng hồ treo trên tường sáu giờ rưỡi sáng.

Tối hôm qua bọn họ tản bộ trên đường, câu được câu không hàn huyên đến hai giờ, lại từ nhà cô đi tới...Nhà anh. Sau đó anh hỏi: “Ồ lại?”

Sau đó nữa...Liền đã xảy ra chuyện không thể ngăn cản rồi.

Sau đó nữa...Hơn bốn giờ sau, vào giờ phút này, Tư Đồ nhìn áp lót bị xé hư ở cuối giường, trong lòng nghĩ, mình nhất định là điên rồi...

Tác giả có lời muốn nói: màu mỡ 5000+ ra lò, các người nên không cần liên ta lại xem vừa vắn đi qua đêm 30 chi thuyền chứ? Một sắc mặt CJ hỏi mọi người...

tiểu kịch trường tuyến phân cách.

Tiểu kịch trường chi lần đầu tiên

Ngày nào đó, lúc phu nhân một lần nữa bị người khác hành hạ hết sức mỗi mệt, rốt cuộc không nhịn được hỏi: cái người này, động tác giày vò người khác như thế học được ở đâu?

Người khác không đáp, chỉ chống huyệt Thái Dương, một tay còn lại vòng quanh tóc của cô chơi đùa.

Lúc phu nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, lật người đè người khác: nói hay không?

Người khác luôn luôn thành thực: nữ nhân.

Nữ nhân? Ý tứ của hấn, những thứ này hấn...Giày vò, tất cả đều học được từ chỗ nữ nhân?

Vì vậy, người khác bị phạt ngủ nửa tháng ở thư phòng, rốt cuộc ý thức được nên vì mình nói lời công đạo, vì vậy...Liên biến thành đại hội hỏi tội chồng.

Hỏi: bạn gái đầu tiên?

Đáp: ...tiểu học.

Hỏi: thứ hai?

Đáp: Sơ Tam.

Hỏi: người thứ ba lớp mười?

Đáp: thông minh.

Hỏi: đừng cho là em đang đùa giỡn. Thứ tư đây?

Đáp: năm ngoài.

Lúc phu nhân suy nghĩ một chút năm ngoài?

Tiếp tục tra hỏi: người nào?

Đáp: trừ em ra còn có ai?

Lúc phu nhân lại suy nghĩ một chút từ lớp mười một, đến năm ngoài?

Ngày thứ hai, người khác thành công quay lại phòng ngủ...

Người đàn ông bên cạnh vẫn còn ngủ say, Nhậm Tư Đồ ngồi ngáy ngẩn một lát, rốt cuộc cô cũng phải thừa nhận, tình dục thật sự là chuyện cực kỳ kỳ diệu. Cho tới bây giờ khi cô nhìn anh cũng cảm thấy anh so với tối hôm qua đẹp trai hơn một chút, cô thậm chí nhịn không được đưa tay chạm nhẹ vào mi tâm vẫn còn đang nhíu lại của anh.

Nhậm Tư Đồ đưa ngón tay di chuyển từ sống mũi cao của anh đi xuống dưới, mơn trớn bờ môi đi xuống cằm rồi xuống tới hầu kết. Cô còn nhớ bộ dạng hầu kết chuyển động của anh tối hôm qua.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy xấu hổ khi vẫn còn nhớ rất rõ những chi tiết của đêm hôm qua nên không hề phát hiện lông mi của anh khẽ run lên. Nhậm Tư Đồ mặc dù muốn thu tay lại nhưng đã không còn kịp, đột nhiên bị một bàn tay chính xác nắm lại.

Nhậm Tư Đồ bị hù dọa đến mức thở mạnh, anh nhẹ nhàng mở mắt, ranh mãnh trêu chọc cô: “Em nghĩ gì mà mặt hồng lên như vậy?”

Nhậm Tư Đồ giãy ra khỏi tay anh nhưng không thoát chỉ có thể lấy hết can đảm nhìn lại anh: “Em phải đi rồi. Mọi người nếu phát hiện em không có ở nhà chắc sẽ thâm hiểm lắm đây.”

Thời Chung lúc này mới thôi không nhìn cô nữa, nhìn về phía cái chuông treo trên tường nhưng lại không có chuông tay cô ra, ngược lại còn kéo cô ngã lên người anh.

“Còn sớm mà...” Vừa nói xong anh đã kịp tháo nút áo somi cả cô ra.

Cô luông không muốn ở trước mặt anh mà lộ diện hoàn toàn luôn là sau khi bị anh tháo sạch quần áo trên người thì sẽ hoảng sợ lấy áo somi của anh phủ lên người, sau đó sẽ không chịu để cho anh cởi ra. Anh biết cô không muốn để cho anh thấy vết thương ở trên lưng nên anh cũng không miễn cưỡng. Anh cực kỳ yêu dáng vẻ cô mặc áo somi rộng thùng thình của anh- cổ áo phía trên lộ ra nửa bên xương quai xanh, phía dưới vạt áo là đôi chân thon dài trắng nõn. Chỉ cần cởi một nút cài là anh sẽ không gặp trở ngại gì khi đưa tay vào cổ áo, ve vuốt nơi mềm mại ấy.

Anh dùng đầu lưỡi lướt trên vành tai Nhậm Tư Đồ, cô không chịu ngứa được liền rụt cổ lại thế nhưng anh lại không có ý dừng lại, cố ý trêu đùa cô. Cô không nhìn được nữa bèn lấy tay che tai lại, vừa thẹn thùng vừa cúi trừng mắt nhìn anh, vì vậy mà anh mới tha cho lỗ tai đáng thương của cô. Sau đó chuyển qua hôn cổ, môi cô nhưng khi anh vừa mới chạm vào môi cô thì cô liền cuống quýt dùng tay bịt miệng mình lại.

Môi Thời Chung chạm vào bàn tay cô, anh chỉ nghĩ thấy âm thanh tràn ra từ kẽ ngón tay của cô: “Em chưa có đánh răng...”

Anh làm ra bộ dạng không có vấn đề gì, nhỏ giọng nói: “Anh không ngại.”

“Em ngại!”

Anh cố gắng đẩy tay của cô ra nhưng không được, bèn một tay chống thân thể lên vững vàng áp chế cô, một tay không nhìn néo mũi cô: “Em thật đúng là khó phục vụ...”

Mặc kệ anh dùng cách nào để khích tướng nhưng cô vẫn như cũ che miệng không chịu buông, anh rút cuộc cũng hết cách với cô bèn trực tiếp ôm cô đứng

dậy. Nhậm Tư Đồ hốt hoảng buông tay ra, một giây sau hốt hoảng dùng hai tay ôm chặt lấy bả vai người đàn ông này bởi vì anh đem hai chân cô vòng qua eo mình, cứ như vậy bế cô xuống giường. Anh cứ như vậy mà ôm chặt cô mặc cho cô không nhìn được mà nín thở, cứng ngắc người không dám thả lỏng.

Anh thì ngược lại cảm thấy rất thích thú với thái độ của cô, bế cô vào phòng tắm, ôm cô đến bên bồn rửa mặt, nháy mắt liền đưa cho cô bàn chải cùng ly súc miệng. Nhậm Tư Đồ vừa gạt kem đánh răng vừa nhìn người đàn ông bên cạnh vừa ngậm bàn chải đánh răng vừa đi mở vòi hoa sen, cảm thấy mình được phục vụ giống như một bà hoàng.

Ai nói không có tình yêu thì không sống được? Thật ra thì như bây giờ cũng rất tốt... Nhậm Tư Đồ bị những ý nghĩ này của mình làm cho kinh sợ.

Thời Chung điều chỉnh nhiệt độ cho phù hợp rồi đi lại cạnh bên Nhậm Tư Đồ thì thấy cô đang cầm ly súc miệng súc sạch sẽ bọt kem đánh răng lại thấy cô dường như đang ngẩn người, liền lấy một ít bọt kem còn dính ở khóe miệng bôi lên chóp mũi cô, thúc giục cô: “Em còn chưa có súc miệng sạch?”

Nhậm Tư Đồ đem những suy nghĩ lộn xộn trong đầu dẹp qua một bên, cũng không có để ý đến sự gấp gáp thúc giục của anh, đánh răng rửa mặt, cô vừa mới kéo khăn lông lên định lau nước trên mặt liền bị anh chặn lại không nói hai lời mà hôn lên.

Nhậm Tư Đồ cảm giác như cô trở nên mê luyến người đàn ông này. 27 tuổi mới nên thử trái cấm lần đầu đây không phải là điều mà người đàn ông nào cũng làm được. Thân thể cô dường như đang chiến thắng mọi dè dặt trong tâm lý. Trong khi cô còn chưa nhận thức được gì thì anh đã cởi xong quần áo của cô với tốc độ còn nhanh hơn suy với suy tính. Anh ôm cô đi đến bồn tắm, áo sơ mi của cô bị anh tiện tay ném xuống sàn nhà mà trên người anh vẫn còn mặc chiếc quần tay dài màu đen. Mặc dù hơi nước cản mắt tầm mắt nhưng lại làm cho xúc giác trở nên nhạy cảm, Nhậm Tư Đồ cảm thấy rõ ràng dưới lớp vải quần tây kia cái gì đó đã ngáng đầu đứng dậy.

Hai người làm sao có thể tắm xong đây?

Mặc dù tiếng nước chảy lớn nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn nghe thấy âm thanh anh khòe khòe quần xuống, sóng lưng cô dính vào vách tường gạch men ướt át, làm cho cô cảm thấy có chút mát mẻ vậy mà tay anh ở trên eo cô lại giống như lửa nóng. Tay anh từ hông cô trượt xuống dưới, cho đến khi đem đầu gối cô khê cong lên. Đầu óc cô khê vang lên ong ong, cảm thấy anh từ từ tiến vào liền không nhìn được đầy bả vai của anh một cái: “Cái đó...”

Nhậm Tư Đồ lần đầu tiên phát hiện ra rằng lông mi người đàn ông này thật dài, giờ phút này lông mi của anh vương vài giọt nước. Anh cười một tiếng hạt ngọc nước liền ngổ xuống ngực Nhậm Tư Đồ. Anh thoáng lui ta một chút, cúi xuống hôn lên chỗ ngực cô mà giọt nước vừa rơi xuống, sau đó liền ngậm lấy nhũ hoa, nhẹ nhàng mà mút lấy. Nước ở vòi sen nhẹ nhàng chảy xuống, đem hai

người dịu dàng mà bao phủ lấy. Toàn bộ giác quan của Nhậm Tư Đồ đang dồn ở nơi bị anh ngậm lấy, hai tay bắt giắc luôn vào mái tóc ngắn của anh. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô một chút, thấy cô hơi nhắm mắt nhưng lại không tỏ ra biểu tình gì bèn cười một tiếng rất nhanh từ trong túi quần lấy ra một cái túi bạc nhỏ. Anh dùng răng xé bỏ cái vỏ, đeo vật đó vào, lại một lần nữa nâng chân cô lên, điều chỉnh góc độ thật tốt rồi tiến thật sâu vào bên trong của cô.

Động tác của anh giống như phối hợp với nước ấm bên ngoài, nhẹ nhàng mà có lực, ý thức của Nhậm Tư Đồ dần dần chìm vào mê mê không dám nhìn thẳng vào cái bóng của mình trong mắt anh, cô chỉ có thể khẽ cúi đầu nhìn mặt sàn tràn ngập nước.

Chiếc vỏ giấy bạc kia bị người đàn ông này tùy ý ném xuống đất, trong thân thể dâng lên từng đợt từng đợt khoái cảm khiến cho Nhậm Tư Đồ có chút mất hồn mà suy nghĩ. Lần đầu tiên cô tới nhà anh anh còn không có trữ sẵn vật này, đủ để cho cô khẳng định anh lúc trước không phải là người bừa bãi làm cho cô lúc ấy trong lòng có chút thả lỏng. Nhưng lần này tới thì những thứ này đều đã được chuẩn bị chu đáo, thậm chí khi ôm cô đi vào phòng vệ sinh anh cũng kịp lấy một cái bỏ vào trong túi quần. Như vậy làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy hình như việc hôm qua anh rủ cô đi tản bộ giống như một cái bẫy, cái bẫy đem cô ăn sạch sẽ.

Nhưng cô hình như... Có chút cam chịu chui vào trong cạm bẫy của anh, từ từ thưởng thức...

Trong phút giây Nhậm Tư Đồ đang thất thần động tác của anh bỗng nhiên mãnh liệt lên, làm hai chân cô bỗng run lên cơ hồ đứng không vững. Thật may là được anh vững vàng ôm chặt lấy. Cô chỉ còn biết vô thức phát ra những âm thanh nho nhỏ, cau mày nhìn anh. Anh cảm nhận được chỗ sau nhất trong cô đang co rút lại thì liền ngừng một chút hôn nhẹ nhàng lấy cô trước khi lại mạnh mẽ động thân.

Người phụ nữ này đối với mọi người luôn tỏ ra lạnh nhạt duy chỉ có đối tên họ Thịnh kia là ân cần. Hình như chỉ có trong khoảnh khắc này cô mới bày ra được dáng vẻ đáng thương, muốn cự tuyệt nhưng lại giống như đang mời chào anh, đáp lại anh. Vẻ mặt anh dường như không biến sắc, nhìn khuôn mặt đang nhắm mắt hôn đáp trả lại anh của cô mà không hề động thân mạnh mẽ nữa, chỉ ôm cô thật chặt.

So với việc hoạt động mãnh liệt thì hoàn cảnh như này làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy mệt mỏi hơn. Anh ngậm lấy môi cô, lại chạm vào chỗ nhạy cảm sâu kín của cô, lòng ngực vững chãi áp sát nơi mềm mại trước ngực của cô. Mà điều duy nhất cô có thể làm lúc này là vô lực dựa vào người anh. Sự dày vò của anh đối với cô thật quá đa dạng, anh đem cô lật trở lại chống cô lên vách tường, lưng cô dán vào lòng ngực anh, lại một lần nữa ra sức đánh chiếm.

Cô theo bản năng khép hai chân lại cự tuyệt sự xâm nhập của anh, anh chống đỡ lấy cô nhưng không tìm được lối vào, lúc này giống như cô đang thử thách sự chịu đựng của anh.

Còn anh thì thật sự rất muốn chiếm đoạt lấy cô một lần nữa. Anh đưa tay nâng lấy hông cô, nhẹ nhàng xoa nắn làm cho cô không kiềm chế được mà run rẩy, lại tiếp tục mút lấy tai cô, dán sát lên khuôn mặt cô, ở bên tai cô nỉ non: “Cho anh nhé.”

Âm thanh trầm thấp ngọt ngào như rượu vang rót vào tai Nhậm Tư Đồ, làm cô trở nên mơ hồ mặc cho Thời Chung xoay mình thành tư thế mộng vênh lên, từ từ nghênh đón lấy anh.

Nhậm Tư Đồ không biết cuộc dây dưa này bao giờ mới kết thúc, đợi đến lúc cô có thể có sức lực chống mình ngồi dậy ở trên giường liếc nhìn đồng hồ thì đã 9 giờ rưỡi rồi.

Nếu bây giờ cô về nhà thì có lẽ Tầm Tầm đã sớm ngủ dậy rồi, cô chợt cảm thấy tình thế bây giờ đã là hết cách cứu vãn bèn tiếp tục đắp mền nằm xuống giường đây chính là hậu quả của việc cô quá tham luyện sắc đẹp của đàn ông đây mà.

Nhưng lại có người cố tính muốn kéo chăn của cô lên.

Chăn vừa vén lên thì đập vào mắt cô là vẻ mặt khoan khoái của một người đàn ông nào đó, trên mặt thì lún phún râu ria, quần áo chỉnh tề. Cô bèn nhìn lại mình thì thấy có lẽ trong lúc cô ngủ anh đã giúp cô sấy tóc, quần áo của cô chắc cũng là do anh thay.

Hai người bọn họ cùng tuổi với nhau nhưng vì cái gì mà thể lực của anh lại sung mãn như vậy chứ? Ngay cả khi anh bị thương do tai nạn giao thông cũng mau bình phục hơn so với người khác... Nhậm Tư Đồ có chút tức giận bất bình, nhưng sức lực để cô đem tức giận nói ra miệng cũng không có chỉ có thể cựa mình rồi tiếp tục ngủ.

Người đàn ông này vén chăn là ép cô rời giường, coi như là anh còn có chút lương tri. Anh ngồi cạnh cô dịu dàng hỏi: “Em không đói bụng sao? Có muốn dậy ăn một chút gì không?”

“Lát nữa đi... em đang buồn ngủ...”

Nhìn cô cuộn tròn mình trong chăn, Thời Chung suy nghĩ một chút bèn đi qua bên phía kia ôm lấy cô nằm ngủ bù. Nằm ngủ mà ôm nhau thì thật là không thoải mái, cô ở trong lòng anh bèn giãy giụa nhưng lại tránh không được bèn nằm im cho anh ôm.

Thật ra thì anh cũng chỉ muốn đùa giỡn với cô mà thôi, đến khi thấy cô đã ngủ say, hơi thở dần dần chậm lại cho đến khi không thể nghe thấy nữa thì anh cũng buông cô ra, để cho cô nằm thật thoải mái chứ không phải co cuộn thành một cục nữa.

Tay anh với lên đầu giường lấy cái điều khiển rèm cửa bấm một cái, rèm cửa bèn chậm rãi khép lại, bên trong phòng chìm vào bóng tối mờ ảo. Anh ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ, im lặng nhìn dường như không bị bất cứ điều gì quấy rầy.

Giấc ngủ này thật đúng là quá thoải mái, lúc Nhậm Tư Đồ mở mắt ra liền không thể phân biệt được lúc này là ngày hay đêm, do rèm cửa sổ che phần lớn ánh sáng bên ngoài. Lúc này cô mới nhận ra xung quanh chỉ có một mình cô, nhìn xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng Thời Chung ở đâu.

Nhậm Tư Đồ mặc áo khoác, đi tới túi xách lấy điện thoại di động nhưng lại không có một cuộc gọi nhớ nào hệt là có chút kỳ lạ nha, theo cá tính của Tâm Tâm nếu sáng sớm không thấy cô thì không biết sẽ gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại. Nhậm Tư Đồ không biết nên làm gì bèn lấy tay xoa xoa huyệt thái dương bấm số điện thoại bàn ở nhà gọi.

Chỉ chốc lát đã có người nghe máy, là giọng của Tâm Tâm: “Alo.”

Nhậm Tư Đồ bị cái âm thanh này làm cho nhất thời cứng họng, cô bèn dừng một chút rồi mới dám nói tiếp: “Mẹ đi ra ngoài có việc, có thể buổi chiều mới về. Con ăn cơm chưa...”

Nhậm Tư Đồ chưa nói hết câu liền bị âm thanh trong trẻo của Tâm Tâm cắt ngang: “Chú chân dài lúc này có điện thoại cho con, mẹ không cần lo lắng con đã đồng ý với chú ấy ưọn mẹ trong 1 ngày rồi.”

“ ... ”

“ ... ”

Nhậm Tư Đồ muốn hóa đá trong nháy mắt.

Cô thật đúng là xấu hổ mà, bèn đi tìm người đàn ông kia. Không biết anh ấy đang ở chỗ nào? Cuối cùng cô cũng tìm thấy anh ở dưới bếp.

Anh đang nấu ăn ở trần nấu ăn.

Nhậm Tư Đồ đứng bên cạnh quầy bar bên ngoài nhà bếp, trong đầu chỉ kịp suy nghĩ anh ở trần nấu ăn thì không sợ dầu văng vào người sao?

Nhưng dần dần những suy nghĩ của cô đã không còn thuần túy như vậy nữa, cô không tự nhủ đánh giá thân thể anh một lượt. Người đàn ông này bình thường đều mặc tây trang được cắt may tinh xảo nhìn có vẻ rất cao, khí thế ưu nhã nhưng nhìn thì rất gầy, vậy mà lúc này khi ở trần cô lại cảm nhận được những cơ bắp bình thường bị giấu kín đang thi nhau phơi bày ra.

Cô xác định là mình chỉ đang âm thầm mà thưởng thức thân thể anh, cô không nghĩ ánh mắt của mình cũng sẽ quấy rầy đến anh. Anh liền quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với cô: “Em dậy đúng lúc lắm, tới đây đi nếm thử một chút món bò nướng anh làm xem.”

Nhậm Tư Đồ thoáng giật mình nhưng cô lại nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, hậm hực chà chà lỗ mũi đi đến gần. Lúc này cô mới thấy anh đang bỏ món bò ra đĩa, mùi thơm đậm đà của nước sốt làm cho cô cảm thấy rất thích.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất đói, không đợi anh bưng ra bàn liền tự mình nhận lấy dao nĩa đứng ngay cạnh bồn rửa mà ăn.

Thời Chung bật cười lắc đầu, đưa tay lau đi nước sốt dính ở khóe miệng của cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đem nước sốt đưa vào miệng liếm.

Rất là... thân mật.

Nhậm Tư Đồ đối với việc anh ở trần đi lại trong nhà có chút không quen, nhưng đáy lòng cô cũng không có bài xích chuyện này nên cô cũng không vội lên tiếng, chợt nghe thấy anh hỏi: “Em muốn ăn sáng mì ý với sốt cà chua không?”

Nhậm Tư Đồ làm bộ cúi đầu cắt thịt bò không có nhìn anh chỉ gật đầu một cái. Anh nhìn thấy cô trong lòng bất an nhưng cũng không tỏ ra bên ngoài thì cảm thấy rất thú vị hình như cho dù cô làm cái gì anh cũng cảm thấy thật thú vị, anh đúng là hết thuốc chữa rồi...

Thời Chung đối với bản thân có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng, thấy cô đang cắt một miếng thịt bò chuẩn bị đưa vào miệng thì liền vươn ra nhanh chân mà ăn mất. Cô ở bên nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc, lại nghe thấy anh nói có chút khoa trương tự đề cao tay nghề của mình: “Ừm! Không tệ.”

Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dáng kiêu ngạo tự mãn của anh bèn bật cười muốn đấm cho anh một cái nhưng lại bị anh nắm lấy quả đấm.

Tay kia lại cầm lên một ly rượu vang ở bên bồn rửa: “Thịt đỏ với rượu vang thật đúng là sự phối hợp tuyệt vời, em có muốn nếm thử một chút hay không?”

Anh hỏi cô nhưng cũng không đợi cô trả lời bèn nhấp một ngụm rồi đem môi cô hôn lấy.

Cái gì mà muốn cô nếm thử một chút, đây rõ ràng là đang muốn lợi dụng cô mà...

Nhậm Tư Đồ sưng sờ đến giây giữa cũng không có, cô khẽ hé môi làm rượu vang theo môi chảy vào trong miệng của cô...

Cho đến khi tiếng chuông cửa vang tới, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên cứng đờ, cô muốn kết thúc nụ hôn này tại đây. Thế nhưng Thời Chung một khi đã nếm thử thì nào dễ gì mà buông tha, bàn tay anh di chuyển từ vai xuống dưới hông cô, anh cũng muốn cô ôm đáp lại anh.

Ở chung với người đàn ông này thì sẽ rất dễ học cách buông thả bản thân mặc cho dục vọng xâm chiếm. Nhậm Tư Đồ hơi do dự một chút, sau đó liền đem tiếng chuông cửa bỏ ngoài tai từ từ hưởng thụ nụ hôn vương vấn mùi rượu vang đó.

Tiếng túi nilon kéo bị đứt bỗng dưng truyền đến làm cho lý trí Nhậm Tư Đồ cũng quay lại. Cô kết thúc nụ hôn với Thời Chung đồng thời nhìn về nơi phát ra âm thanh đó.

Cô nhìn thấy một người phụ nữ nắm tay một đứa bé về mặt kính ngạc đứng ở ngoài nhà bếp.

Nhậm Tu Đồ nhận ra cô gái này.

Đây là cô gái được Thời Chung diu đi cẩn thận mà—

Thời Chung vừa kịp phản ứng lại, đem Nhậm Tu Đồ đang mặc áo somi của mình che sau lưng, khôi phục bộ dáng lạnh nhạt hàng ngày, hỏi đũa cô gái: “Sao lại tới đây?”

Nhậm Tu Đồ ở sau lưng người đàn ông này nên không nhìn thấy vẻ mặt của cô gái nhưng không cần nhìn cô cũng đoán được vẻ sợ hãi của cô gái kia, đến nói chuyện cũng trở nên cà lăm: “Em... Trước khi tới đây có gọi điện thoại, mới vừa nãy cũng ở bên ngoài bấm chuông nhưng không thấy có người trả lời nên nghĩ trong nhà không có ai... Liên...”

Tác giả có lời muốn nói: hoàn hảo cũng chỉ là bị bắt gặp khi đang hôn môi mà thôi, nếu như cô gái kia đến sớm hơn một chút, vậy coi như...

Nếu như tôi nói sau đó sẽ có ngược một chút, các bạn có phải sẽ róc xương lóc thịt tôi?

Chương 27

Chờ Tu Đồ thay xong quần áo đi ra, cô gái kia đã đi rồi, nhưng cô gái mang tới hai túi đồ lớn đặt tại tủ lạnh, còn chưa kịp dọn dẹp.

Về phần Thời Chung... Có lẽ bởi vì phải cùng cô bé kia nói một số chuyện mà không thể cùng Tu Đồ vào nhà thay quần áo, ở trần đối mặt cô bé gái kia lại có chút lúng túng, anh chụp lấy cái tạp dề mặc lên người, lật lật nhìn hai túi lớn này một lát xem bên trong có những thứ gì, rồi mở tủ lạnh, đem đồ vật phân loại sau đó để vào.

Bộ dạng này của anh xem ra có chút tức cười, nhưng... Tu Đồ tuyệt đối không buồn cười.

Chẳng biết tại sao trong lòng Tu Đồ lại có chút cảm giác, nhưng chỉ có một chút mà thôi, cô hít thở thật sâu mấy lần, điều chỉnh tâm tình rồi đi tới.

Thời Chung nghe động tĩnh, ngẩng đầu lên, thấy cô đã ăn mặc chỉnh tề về mặt không qua loa nữa, như vậy cũng không tốt, mi tâm Thời Chung cũng theo đó khẽ hơi trầm xuống một cái: “Em...”

Nhưng vừa nói một chữ, liền bị Tu Đồ cười cắt đứt: “Ăn cái gì đi, tôi đói rồi.”

Vì vậy chờ Thời Chung vào nhà thay quần áo xong, là bắt đầu thời gian dùng cơm trầm mặc.

Khi anh vào nhà thay y phục thì Tu Đồ ngàn nhìn vạn nhìn, vẫn là không nhìn được mở tủ lạnh ra, xem một chút cô bé kia mua những thứ gì tới

Có một ít nước suối. Hình như Thời Chung uống nhãn hiệu nước này, ngay cả tối hôm qua... ngày hôm qua thấy anh mấy lần cầm bình nước nhãn hiệu này vào phòng ngủ uống,..., ngay lúc đó Tư Đồ cũng miệng đắng lưỡi khô muốn bắt lấy chai nước trong tay anh uống vài hớp, lại bị anh đè lại. Lúc đó anh nói như thế nào nhỉ? Hình như là nói trong nhà cũng chỉ còn dư lại một chai nước duy nhất này thôi, dùng cái này dụ dỗ cô, miệng đối miệng đút nửa ngày, cuối cùng cũng là lau súng cướp cò, mà chai nước cũng đổ, cùng động tình rồi mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, ướt đầm ga giường.

Thật là một cô gái biết tính phúc, hôm nay trong tủ lạnh lại trữ nhiều nước suối.

Còn chuẩn bị một vài nguyên liệu nấu ăn ấy ngày sắp tới nữa, hình như cũng khéo léo am hiểu những thói quen, sở thích của Thời Chung, chỉ vào mấy dạng này, Tư Đồ l có thể phán đoán, đó là một cô gái thấm vào thật sâu trong cuộc sống Thời Chung, người đàn ông này yêu thích cái gì, chán ghét thứ gì, cô bé kia biết rõ ràng vô cùng.

Nghe nơi xa truyền đến tiếng bước chân, Tư Đồ “Hoặc” đóng cửa tủ lạnh, làm bộ dáng như không có việc gì xảy ra, đi trở về bàn ăn còn thuận tay đem rượu đỏ đặt trên bồn rửa tay tới bàn ăn.

Chỉ là chính bọn họ vào giờ phút này, hình như không có tâm tư thương thức rượu ngon, dùng cơm thì chỉ có âm thanh dao nĩa lạnh lẽo truyền vào lỗ tai.

Cúi đầu ăn tất cả, nghĩ tất cả.

Món chính ăn được một nửa, rốt cuộc Thời Chung không thể nhịn được nữa, anh để dao nĩa xuống thì âm thanh kim loại va chạm với đĩa sứ phát ra một tiếng “Đốt”, thanh thúy vang lên, Tư Đồ nghe được liền theo bản năng ngẩng đầu lên, nghênh đón cô là vẻ mặt không chút biểu cảm của anh.

“Em không thắc mắc cô gái kia là ai? Tên gì? Tại sao lại có được chìa khóa nhà này? Tại sao lại đến nơi này?”

Nhìn anh đứng lên giống như là đang tức giận, mà thật sự cô rất tò mò thì như thế nào, Tư Đồ cũng để dao nĩa xuống, ngược lại trả lời cực kỳ khách khí: “Đó là chuyện riêng của anh, tôi không có tư cách gì để hỏi.”

Hồi đáp anh là một thái độ lạnh nhạt, Thời Chung nắm chặt dao nĩa trong tay. So với việc cô hoài nghi, nghi kỵ anh thì câu trả lời như vậy đã thương người hơn, căn bản là không quan tâm... .

Người phụ nữ này làm được tuyệt như vậy, anh còn có gì để nói? Thời Chung cơ hồ từ chớp mũi hừ ra một tiếng cười, không hề nói gì, cúi đầu cắt beaf steak, beaf steak 5 phần sống 5 phần chín, động tác cắt beaf steak rất quyết liệt mạnh bạo, như đang cắt kẻ thù.

Không cần nghĩ cũng biết người phụ nữ này sau khi ăn xong nhất định sẽ không kịp chờ đợi mà muốn rời đi ngay, quả khi anh dùng cơm xong, trong phút

chốc để dao nĩa xuống, chỉ nghe thấy âm thanh có chút thận trọng của cô: “Thật ngại quá tôi phải đi rồi, Tầm Tầm và Tôn Dao đang còn chờ tôi.”

“ ... ”

“ ... ”

Thời Chung trầm mặc chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên: “Anh đưa em về.”

Nhưng trong suốt thời gian ngồi trên xe, hai người không nói với nhau câu nào, không khí có chút trầm lắng. Lúc xe dừng lại đợi đèn đỏ, hai người trong xe vẫn một câu nói cũng không nói như cũ.

Mắt thấy đèn giao thông trước mặt sắp chuyển sang màu xanh lá cây, Tư Đồ cho là anh muốn nổ máy xe rồi, nhưng xe lại không động, ngược lại anh lên tiếng: “ Tư Đồ, có phải em coi anh chỉ là người qua đường thôi, dùng xong rồi rút đi?”

Bị anh nói như thế, Tư Đồ có chút khó xử.

Mọi người là lòng tham, lấy được thân thể, liền muốn tình yêu, lấy được tình yêu, liền muốn cả đời tiếp tục ân ái, đáng tiếc cái thế giới này rất là không thuận lòng người, tình yêu trong một thời gian ngắn như thế, căn bản không thể duy trì cả đời, vì vậy nam nữ thế tục đều bắt đầu so đo được mất, bắt đầu giãy giụa, phản kháng, thỏa hiệp, chết tâm, hoặc biến thành không yêu một ai nữa Tư Đồ đã gặp qua rất nhiều ví dụ như vậy, bạn tốt của cô, người thân của cô, bệnh nhân của cô, không tránh khỏi vùi lấp trong vòng lẩn quẩn này, vòng đi vòng lại, cho đến yêu vô cùng, cũng hận vô cùng, cuối cùng hoặc cô độc, hoặc tìm người để cùng trải qua cả đời.

Tư Đồ cũng không tính dẫm lên vết xe đổ đó, không có cái dũng khí này, cũng không còn tâm lực (tâm tư + sức lực) này...

Không phải cô xem anh là người qua đường, nhưng cô cũng không thể dung túng mình yêu một người nữa. Có yêu một Thịnh Gia Ngôn đã đủ rồi, quá mệt mỏi...

Vì vậy Tư Đồ sắp không nhìn được đưa tay vuốt lên vết tích khắc trên mi tâm của anh, chỉ cần răng nhin xuống, vừa lúc phía sau truyền đến tiếng còi ô tô thúc giục, cô cũng bình thản thúc giục anh: “Lái xe thôi.”

Giờ khắc này, Thời Chung rất kích động, rất muốn đem cô ném xuống xe. Nhưng anh chỉ dùng sức cầm tay lái, đốt ngón tay căng lên đến trắng bệch, lại chậm rãi buông ra, cuối cùng đúng như cô mong muốn, trầm mặc khởi động xe, không hỏi tới nữa.

Nhưng rõ ràng là anh tức giận, khi tai nghe bluetooth vang lên tiếng chuông, anh cũng không bắt máy, giống như có thù có oán với thiết bị âm thanh trên xe, trực tiếp “Pằng” một cái mảnh liệt, mở lên thiết bị kết nối điện thoại với loa trong xe, lạnh lùng trầm thấp nói ra một chữ: “Nói.”

“A Chung, là tôi. Có phải Thẩm Tầm đã tới tìm cậu hay không?”

Âm thanh bên kia điện thoại cũng không xa lạ với Tư Đồ, là người phụ trách coi chừng Tần lão tiên sinh, tài xế tiểu Từ. Về phần “Thẩm Tầm” trong miệng anh... .

“Mới tới, thế nào?” giọng của Thời Chung vẫn có chút trầm thấp như cũ. Chỉ là không tự chủ được liếc nhìn người phụ nữ đang ngồi bên ghế lái phụ một cái, cô mắt đíếc tai ngơ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, giống như đối với cuộc trò chuyện này tuyệt đối không cảm thấy hứng thú.

Thời Chung cũng không biết mình nghĩ như thế nào, càng thấy cô thờ ơ ơ hờ, thì càng muốn chọc giận cô? Vì vậy vẫn mở loa lớn như cũ, cũng cố ý để cho cô nghe một chút, không có đôi dùng bluetooth.

Tiểu Từ bên đầu kia điện thoại lại không biết tình trạng bên này như thế nào, giọng nói vẫn tiếp tục căng thẳng như cũ: “Có phải cậu đã mắng cô ấy rồi không? Chuyện này đúng là cô ấy làm sai, nhưng người cũng đừng làm cho cô nhóc kia tức giận chứ, huống chi cậu luôn luôn thương cô ấy ...”

Đột nhiên nghe đến bốn chữ “Luôn luôn thương cô” này, nhất thời Tư Đồ bị một trận hồi lạnh cùng cảm giác buồn nôn chiếm lấy. “Thương” bao nhiêu? Giống như Bạo Quân thương yêu cung chiêu phi tử sao?

Mặc dù vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, khóe miệng Tư Đồ đã không nhịn được nâng lên một tia cười giễu cợt.

Tiểu Từ vẫn còn chú ý nói : “Cô ấy hình như rất khó chịu, nói không muốn liên lụy chúng ta, muốn tự mình đi lấy video ấy trở về

Nghe được hai chữ “Video”, vẻ mặt Thời Chung bỗng dung căng thẳng, chớp lấy di động, thiết bị kết nối điện thoại với loa cũng ngưng hoạt động, Tư Đồ không thể nghe được sau đó tiểu Từ nói cái câu kia: “Sau đó không thể liên lạc được với cô ấy nữa, a Chung, cậu xem một chút có thể liên lạc được cô hay không?”

Tia giễu cợt trên khóe miệng Tư Đồ không khỏi sâu hơn, chỉ là lúc này cô sẽ không tiếp tục cố làm ra vẻ nhìn ngoài cửa sổ, mà là không nhịn được nhìn về phía Thời Chung.

Thời Chung rất nhanh đọc hiểu ánh mắt của cô quăng tới anh không phải nói cái gì cũng sẽ nói cho cô biết sao? Tại sao tiểu Từ vừa nói đến chuyện video, anh lại không dám để cho cô nghe tiếp?

Nhưng khi Thời Chung cho là cô muốn mở miệng chất vấn anh thì cô lại kịp thời thu lại ánh mắt, thật bình tĩnh nói với anh: “Nếu anh có việc gấp cần giải quyết, để cho tôi xuống ở ngã tư phía trước được rồi.”

Lời này ngoài mặt nghe như săn sóc, nhưng tia giễu cợt bên khóe miệng cô mới vừa rồi Thời Chung đã để trong mắt. Tại sao cô có thể sống mà ăn ở hai

lòng được như thế? Thời Chung lại nhìn cô một cái, trực tiếp lái xe tới ngã tư cô chỉ phía trước, thả chậm tốc độ.

Mắt thấy anh thật muốn dừng xe để cho cô đi xuống, tay Tư Đồ đều đặt ở tay cầm cửa, nhưng ngay khi xe sắp dừng hẳn, cô cũng chuẩn bị mở cửa xuống xe, đột nhiên tài xế tiên sinh đổi lại ý rồi, bỗng tăng nhanh tốc độ, hoàn toàn chặt đứt cơ hội để cô xuống xe, cái ót Tư Đồ chọt đụng mạnh vào thành ghế dựa, đau đến chau mày xanh mặt, chỉ thấy anh quay đầu chỗ khúc quanh, quay ngược lại, chạy trở về.

“Chỉ là người qua đường? Tư Đồ, anh cho em biết, nghĩ cũng đừng nghĩ.” Người đàn ông này chưa bao giờ dùng giọng nói lạnh lùng như vậy với chuyện với cô, chắc hẳn thật sự là bị tức đến nội thương rồi.

Tư Đồ cũng không biết anh có thể dẫn cô đến nơi đâu, chỉ thấy anh cúp điện thoại của tiểu Từ, lại lập tức gọi điện thoại ột người khác, chờ âm vang lên, anh để điện thoại trở về dụng cụ kết nối lên, đổi dùng loa.

Nữ nhân này không muốn tham gia cuộc sống của anh, anh liền cứng rắn lôi cô đi vào, cô không vui, anh liền bức đến cô vui vẻ thì mới dừng lại... .

Tư Đồ liếc thấy trên màn hình điện thoại là tên tuổi “Thẩm Tâm”, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu. Nhưng cú điện thoại này cũng không thông, Thời Chung cũng không gọi nữa, đổi sang gọi cho Tôn bí thư.

“Tra cho tôi chuyên tàu đến thành phố B gần nhất.”

Giọng Tôn bí thư có chút kinh ngạc: “Ngài... Đây là muốn tôi đi làm trước thời hạn?” Giọng nói làm ra vẻ đáng thương như vậy, rõ ràng cho thấy rất sợ kỳ nghỉ phép êm đẹp của mình bị ông chủ làm hư.

Nhưng nghĩ lại, coi như bị ông chủ gọi về làm việc trong kỳ nghỉ phép, cũng có thể là mình lái xe trở về, vì vậy lập tức khôi phục giọng nói chuyên nghiệp, “Được, tra được lập tức gửi vào điện thoại di động của ngài.”

Nhưng nghĩ lại, coi như bị ông chủ gọi về làm việc trong kỳ nghỉ phép, cũng có thể là mình lái xe trở về, vì vậy lập tức khôi phục giọng nói chuyên nghiệp, “Được, tra được lập tức gửi vào điện thoại di động của ngài.”

Rất nhanh anh đã có được tin tức số tàu, sau khi cúp điện thoại, anh trầm mặc lái xe như trước, rốt cuộc Tư Đồ không thể nhịn được nữa cắt đứt anh: “Tại sao muốn tôi cùng anh đi tìm người phụ nữ khác?”

Giọng nói lạnh băng của cô ngược lại làm anh cười: “Đừng nói như vậy, anh sẽ làm tưởng em là đang để ý anh đấy.”

Thật là, câu nói đầu tiên đã ngăn chặn miệng của cô.

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc, cha mẹ mình cãi vã, bắt đầu là cha mình luôn là lấy danh nghĩa giáo viên trợ giúp học sinh nữ học ngoài giờ gì đó, dùng lời của mẹ nói chính là giúp đỡ giúp đỡ cuối cùng thì giúp lên giường, nghĩ đến đúng là mỉa mai.

Ngay cả Thịnh Gia Ngôn cũng càng lúc càng kéo xa khoảng cách với Vũ Tình, cũng bởi vì Tư Đồ mới tới nước Mỹ tiếp nhận trị liệu tâm lý, thậm chí là các vấn đề nhập học sau khi đã trị liệu xong, thì Thịnh Gia Ngôn cũng không còn dư lực nữa mà trợ giúp cô, đối với lần này, Thịnh Gia Ngôn hình như cũng đã giải thích với Vũ Tình: anh vẫn xem Tư Đồ như một người em gái!

Cuối cùng Vũ Tình chỉ dùng một câu trào phúng không thể trào phúng hơn nữa, giễu cợt trong lời nói: ba cô ta không phải cũng vẫn được xưng là hội học sinh sao? Đến giúp cuối cùng thành cái gì? Thành mẹ ghẻ rồi... (câu này không hiểu lắm, bản convert là vậy nè : Ba nàng không là cũng luôn luôn được xưng là ở bang học sinh sao? Đến giúp cuối cùng thành cái gì rồi hả ? Thành mẹ kẻ rồi...)

Có lẽ đàn ông đều cảm thấy bị yếu thế hơn phụ nữ là cực kỳ đã thương?

Mà người đàn ông bên cạnh này cũng không ngoại lệ, khi anh lái xe trực tiếp vượt lên chạy đến chỗ dừng xe, mà Tư Đồ thấy anh ngừng xe lại, cũng đem chuyện của Thẩm Tầm để qua một bên rất nhanh, giống như, Thẩm Tầm phía sau anh càng nổi bật lên sự điềm đạm đáng yêu.

Tư Đồ ngồi ở trong xe không động đậy, cũng không lên tiếng. Xe cách âm rất tốt, Tư Đồ chỉ có thể nhìn thấy cô gái tên Thẩm Tầm kia cúi gằm mặt, giống như nghe trường bồi phát biểu cũng giống như nghe Thời Chung nói gì đó, càng nghe càng khóc lã chã, trên mặt Thời Chung lại không có bất kỳ biểu lộ gì, tốc độ nói chuyện cũng bình thường như cũ. Chỉ là một màn này nhìn rất giống là bạn trai bá đạo đang giáo dục bạn gái bé nhỏ phạm sai lầm, Tư Đồ cũng không biết mình là thế nào, đợi đến khi cô có phản ứng, cô đã lặng lẽ dựa vào cửa sổ xe rồi, âm thanh Thẩm Tầm lập tức nhẹ nhàng đi vào: “Em cho là anh kêu em trả lại chìa khóa nhà dự phòng cho anh, là bởi vì vẫn còn giận em.”

Giọng của Thời Chung cũng giống như vẻ mặt của anh, không chút cảm xúc nào: “Tôi làm như vậy chỉ không muốn em hiểu lầm.”

Thời Chung nói xong liền liếc nhìn Tư Đồ trong xe, lúc này Tư Đồ bị dọa sợ đến nhịp tim cũng nhanh hơn mấy nhịp, cũng may cửa sổ xe cũng chỉ hạ xuống một khe hở, nét mặt của cô cũng không bị nhìn thấy, hẳn sẽ không có người nào phát hiện cô đang trộm nghe, mà trong lòng Tư Đồ run sợ đồng thời cũng cảm thấy mình rất buồn cười, anh nói cô ăn ở hai lòng, ai nói không phải đây... .

Chỉ là Thẩm Tầm theo ánh mắt Thời Chung cũng nhìn về Tư Đồ trong xe thì Tư Đồ thấy trong đôi mắt của cô gái nhỏ kia toát ra tâm sự tràn đầy cô đơn, rất

rõ ràng không giấu được, giọng nói là càng thêm lúng túng: “Em chỉ là ... Nghe chú Tân nói anh đón mừng năm mới một mình, có chút lo lắng anh, cho nên... Cho nên mới đi đến nhà của anh, muốn nấu cho anh một bữa cơm tất niên.”

Tư Đồ nghe Thời Chung bắt đắ dĩ thờ dài.

Bộ dạng cô gái nhỏ này cúi gằm đầu, dáng vẻ thận trọng, vẫn nhìn Tư Đồ, cô muốn sờ sờ đầu cô gái nhỏ kia để an ủi một chút, nhưng đồng thời, trong đầu Tư Đồ có một cỗ thế lực khác cũng đang sợ hãi, rất sợ Thời Chung thật sẽ triu mến vỗ vỗ đầu cô gái nhỏ này.

Nhưng Thời Chung không có làm như vậy, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, nháy vọt qua đề tài khác: “ Chuyện Video tôi sẽ xử lý, cô đừng quan tâm nhiều.”

Bộ dáng này rơi vào trong mắt người ngoài cũng có vẻ lãnh khốc vô tình, hướng hồ là một cô gái quan tâm anh như thế, chỉ nghe âm thanh Thẩm Tầm không khỏi kích động: “Em... khi đó em bị mấy người bạn của Tướng Lệnh Thần kéo vào gian phòng, Tướng Lệnh Thần căn bản là không có quan tâm đến sống chết của em, hắn ta ở ngay gian phòng kế bên chơi bài brit, là âm thanh em phản kháng quá lớn làm ảnh hưởng đến cuộc vui của anh ta, anh mới trở lại gian phòng đó dẫn em đi...”

Nghe đến đó, đột nhiên trong đầu Tư Đồ “Ông” một tiếng, cái hành vi đó nhìn như điên cuồng Tướng Lệnh Thần dám nói như thật... .

Nhưng Thẩm Tầm hoàn toàn không cho là như thế, có lẽ hồi tưởng lại một đêm kia làm cô cảm thấy rất xấu hổ, trong giọng nói lại thêm mấy phần uất ức: “Tướng Lệnh Thần căn bản không muốn cứu em, chỉ là bởi vì em làm ảnh hưởng đến anh ta mà thôi đây là chính miệng hướng hắn tới nói lời oán trách với em, lúc đó em nghĩ, người lắm tiền nhiều của như Tướng gia áp chế người khác sẽ thảm thế nào, sao em không dứt khoát đem chuyện này đổ thừa đến trên đầu hắn ta chứ, có thể bức lui Tướng gia, có thể cho thứ người như thế một bài học, mà em nào biết... Nào biết lúc Tướng Lệnh Thần cứu em rồi đi bị người quay video lên... Thời tiên sinh, thật xin lỗi, em...”

Tay Tư Đồ còn đặt tại nút điều khiển cửa sổ xe chọt cứng đờ đây là vụ án văn phòng luật Thịnh Gia Ngôn phụ trách, mà nguyên cáo ở bên tai Tư Đồ làm một chuyện nguy tạo chứng cứ.

Hai người ngoài xe cuối cùng đem tất cả đều nói rõ, Thời Chung ngồi trở lại ghế lái, mà Thẩm Tầm có chút xấu hổ ngồi vào chỗ ngồi phía sau, chuyện thứ nhất lên xe chính là hướng Tư Đồ xin lỗi cười cười: “Nhậm tiểu thư, thật xin lỗi, để cho các người lo lắng.”

Tư Đồ cố đè xuống các loại phập phồng trong lòng, cười một tiếng.

Thời Chung cũng là không nói hai lời, trực tiếp khởi động xe, qua kính chiếu hậu Tư Đồ nhìn cô gái trong xe, gò má của người đàn ông kiêu căng này

Rốt cuộc là cô gái ở trong xe này là như thế nào?

Tư Đồ vẫn còn nghĩ cái vấn đề không đầu này thì Thẩm Tâm đã Cam chịu nhận sai: “Thật xin lỗi, cô đừng tức giận có được hay không?”

Giọng nói của cô gái trẻ thật nhẹ nhàng, mang theo hơi thở nhẹ nhàng.

Thời Chung rốt cuộc giật giật khóe miệng, coi như là cười một tiếng góp vui, mặc dù nụ cười rất nhanh đã thu lại, còn Tư Đồ thì quay đầu lại, dựa vào cửa kiếng xe, hoàn toàn không có ý gì nữa rồi.

Tôn Dao cho là mình sẽ thấy một Tư Đồ mặt mày ửng lên hồng hào, trong lòng ngọt ngào, mà trên thực tế Tôn Dao thấy, cũng là một Tư Đồ thần tình căng thẳng khác thường.

Tâm Tâm còn tưởng rằng Tư Đồ sẽ đem chú chân dài cũng mang về nhà, ngẩng đầu mong ngóng lâu như vậy, lại chỉ thấy Tư Đồ một người trở lại, khó tránh khỏi có chút mất mát, Tư Đồ cũng đã vào nhà tương đối lâu rồi, Tâm Tâm vẫn còn ở hướng cửa trước nhìn quanh: “Sao chú chân dài không trở về với mẹ?”

“Anh ấy có chuyện rồi.” Tư Đồ quả thật không có lừa gạt đứa bé, Thời Chung quả thật có chuyện anh còn phải phụ trách đưa Thẩm Tâm về nhà.

Lúc ăn cơm chiều, Tư Đồ nhận được điện thoại của Thời Chung, nhưng cô nghe tiếng chuông 2 lần (gọi 2 cuộc) . thì ngưng, anh cũng không gọi lại cho cô lần nữa.

Có lẽ đây chính là chỗ mâu thuẫn của phái nữ, gọi điện thoại, cô không nhận; anh thật buông tha không gọi nữa, cô lại không nhìn được liên tục nhìn điện thoại di động.

Chờ Tâm Tâm ngủ, cuối cùng Tôn Dao lấy đi điện thoại của Tư Đồ: “Cậu a, cái gì cũng tốt, chính là làm, nhớ anh ta thì gọi điện thoại cho anh ta đi.”

Nếu như chỉ là đơn thuần nhớ nhung, Tư Đồ cũng không cần rối rắm nhiều như vậy, Tư Đồ rất bình tĩnh mà đem chuyện xảy ra ngày hôm nay nói cho Tôn Dao dĩ nhiên, có một số chi tiết ‘nhỏ’ bị cô bỏ qua Tôn Dao cũng ý thức được chuyện không kia không đơn giản như thế.

“Cô gái kia cùng Thời Chung như vậy, cậu thật sự không quan tâm sao?”

“Không biết!” Tư Đồ cũng rất bất đắc dĩ, “Chỉ là có chút cảm giác không được vui vẻ gì.”

“Này cũng đúng, không phải Diệc Thư đã nói, âm đạo nữ nhân thông hướng lòng của phụ nữ sao? Dù sao ngủ đều ngủ qua, coi như không thương, nhưng vẫn sẽ có chút không vui.”

“Trương Ái Linh.” Tư Đồ nhẹ giọng cải chính.

Tôn Dao không nghe rõ, liền “Hả?” Một câu.

Tư Đồ khoát khoát tay, “Không có gì.” Nhưng lại nhăn mày lại, “Cậu nói... Cô bé kia cùng Thời Chung có quan hệ như thế nào?”

Tôn Dao suy nghĩ một chút: “Đoán chừng là vỏ xe phòng hồ thôi. Tựa như Thịnh Gia Ngôn coi cậu như vỏ xe phòng hồ, Thời Chung cũng đem cô bé kia làm vỏ xe phòng hồ, đàn ông đều như vậy, không có năm ba cái vỏ xe phòng hồ liền thiếu hụt cảm giác an toàn. Thiệt thời nhất chỉ có Tầm Tầm thôi, cậu nhóc vẫn cảm thấy chú chân dài là một người đàn ông đáng tin người đàn ông lớn lên đẹp trai còn có tiền, nhất định là một gen rất tốt.”

Vỏ xe phòng hồ? Tư Đồ cười cười, nhìn cô và cô bé kia còn đồng bệnh tương liên.